

Det skal saaledes kunne tillades:

- 1) at visse Levnetsmidler eller andre Varer af den Slags, hvormed Beboerne paa Stedet pleie at forsyne sig daglig, af de Handlende bringes omkring til deres Kunder eller Udsalgssteder i lette og luffede Bogne ogsaa udenfor de Tider, i hvilke Arbeidskjørsler ellers ere tilladte;
- 2) at Kjørsel til Forsyning af forbigående Skibe finder Sted udenfor bemeldte Tid, og at Kjørsel med Gods til eller fra Passagerdampskibe, der ankomme eller afgaa paa Helligdage, finder Sted indenfor et vist affides liggende Terrain, samt at Kreaturer, der paa Helligdage befordres paa Jernbanen eller med Skib, kjøres eller drives ad visse bestemte Veie;
- 3) at Torvehandel med Fisk og Grøntsager finder Sted inden Kl. 9 Fm. paa Søn- og Helligdage.

§ 13.

Frd. af 26de Marts 1845, Lovene af 24de Mai 1854 og 29de Decbr. 1862 saavel som alle andre Lovbestemmelser om Helligholdelsen af Søn- og Helligdagene ophæves.

Denne Lov træder i Kraft 3 Maanedes efter dens Indryffelse i Lovtidsenden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

En Revision af Lovgivningen om Helligholdelsen af Søndagene og Folketjens øvrige Helligdage maa efter Ministeriets Anskuelse betragtes som hensigtsmæssig om ikke paatrængende nødvendig. Det maa erkjendes, at den nugældende Hovedbestemmelse herom, nemlig Frd. 26de Marts 1845, selv efter at være undergaaet nogle Lempelser ved Lovene af 24de Mai 1854 og 29de Decbr. 1862, ikke længere passer med Forholdene, saaledes som de senere have udviklet sig, og med Anskuelserne hos det store Flertal af Befolkningen, en Omstændighed, der ogsaa har givet sig Udtryk deri, at Frd. 26de Marts 1845 neppe nogensteds i Landet bliver bragt til Anvendelse nysigtigt efter dens Ord og Indhold. Det kan vistnok ogsaa uden Betænkning siges, at dens fuldstændige Overholdelse idetmindste for de større Byers Bedkommende nu for Tiden er en Umulighed. Derfor er det en vittelig Kjendsgjerning, at Politioverhøvederne mere eller mindre se igennem Fingre med Overtrædelser af denne Del af Lovgivningen, og det kan ikke være andet, end at deraf maa følge endel Ulighed i Rettsanvendelsen, idet man i nogle Politijurisdiktioner taalor Afvigelse fra Forordningens Bud, som i andre paatales og straffes.

Allerede Frd. af 1845 opstillede og gjenneførte paa sin Vis det Princip, at Lovgivningen ikke skal opretholde en Evangsforpligtelse for den Enkelte til at deltage i den offentlige Gudstjeneste, men at dens Opgave paa dette Omraade kun kan være at hindre, at der foretages Noget, som kan forstyrre Andre i Helligdagens rette Anvendelse, og det siges udtrykkeligt i Indledningens til Frd. af 1845, at Kongen vil have de Fordringer, som i denne Henseende skulle gjøres gjældende ved den borgerlige Lovgivning, indskrænkede til det, der til kristelig Ordens Opretholdelse er „aldeles fornødent“; som Helligdagens „velgjørende Dieneb“ betegnes i bemeldte Indledning baade, at de skulle give Menneskene den Svile fra deres Hverdagsarbejde, hvortil de trænge, og henbringe Sindet til Gud og hans hellige Ord.

Saa vidt skjønnes, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Frd. 26de Marts 1845 i og for sig hviler paa et Princip, der ogsaa fremtidig maa anerkjendes som rigtigt og berettiget, og nærværende Lovforslag har derfor heller ikke til Hensigt at foretage nogen principiel Forandring i den hidtil gjældende retlige Opfattelse af Helligdagene og deres Betydning. Derimod tror Ministeriet,